



PEYGAMBERİMİZİN HAYATI



MUTLULUĞA DAVET

SALİH SURUÇ



RESİMLEYEN:
HÜSEYİN SÖNMEZAY

Civil Civil Bir Mescit...

Sevgili Peygamberimiz, Medine'de cami **(Mescidi Nebevi'yi)** yaptırdıktan sonra şehir daha bir şenlendi.

Müezzin Bilâl, güzel sesi ile her gün beş vakit ezan okumaya başladı. Müslümanlar, ezanı duyar duymaz işlerini güçlerini bırakıp camiye koşuyorlardı.

Çocuklardan da neşe ile camiye gelenler vardı. Çok sevdikleri Peygamberlerinin güzel yüzünü görmek, arkasında namaz kılmak ve öğütlerini dinlemek istiyorlardı. Sevgili Peygamberimiz de onları camide görünce çok

mutlu olurdu. Onları sever, saçlarını okşar, onlara dua eder ve bazen de hediye verirdi.

Sevgili Peygamberimiz genelde namazdan sonra camideki insanlara öğütlerde bulunurdu. Bir gün sohbetinde camidekilere şunları söyledi:

“Ne mutlu o kimseye ki kendi kusurlarını görmekten başkalarının kusurlarını araştırmaz.

Ne mutlu o kimseye ki kendini küçük düşürmeden alçakgönüllü davranır.

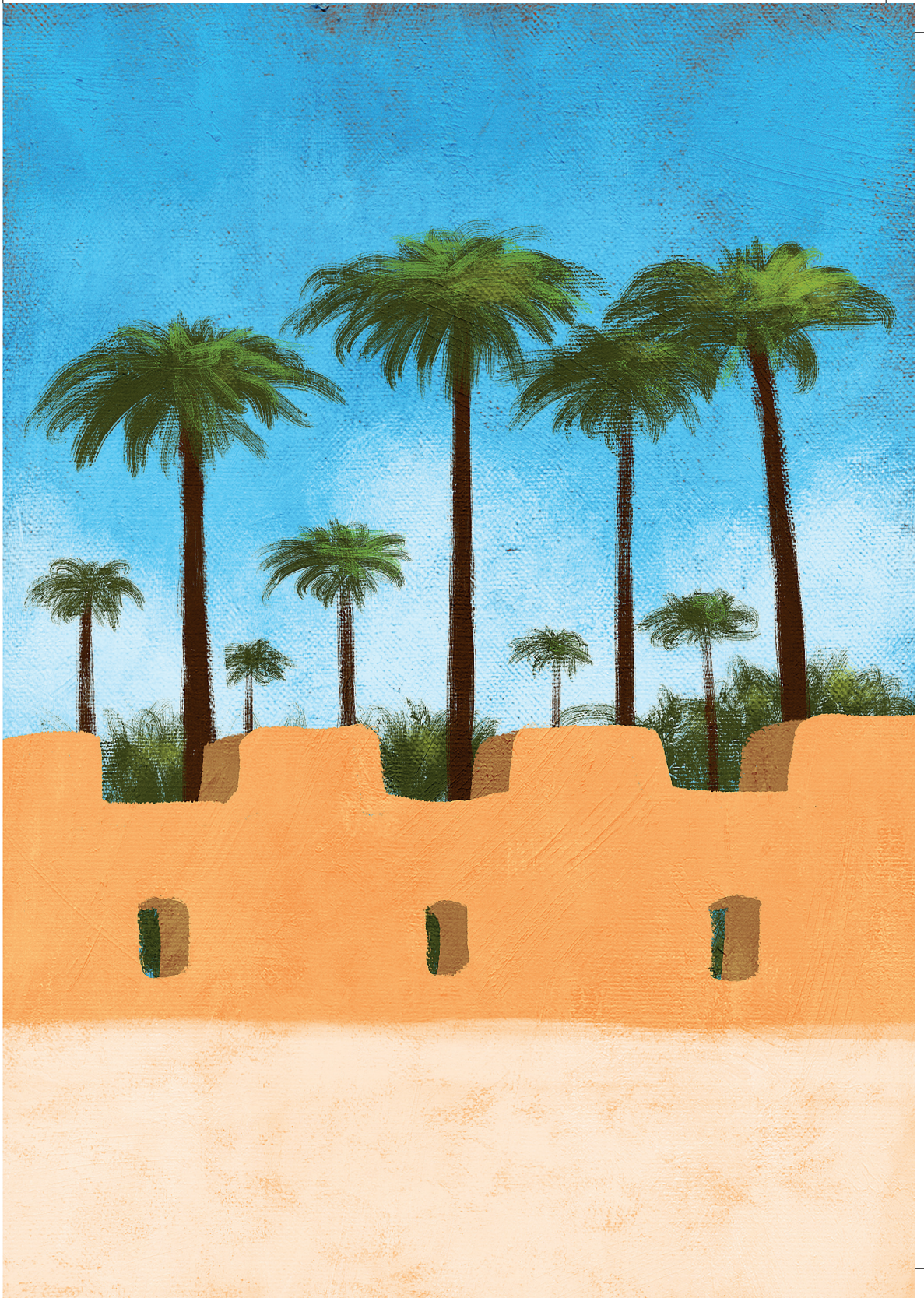
Ne mutlu o kimseye ki fakir ve yoksullara acır, merhamet eder.

Aza şükretmeyen kimse çoğa şükretmez.

İnsanlara teşekkür etmeyen bir kimse

“Allah’a teşekkür etmez.”

Bir gün de âdeti olmadığı halde kısa sureler okuyarak namazını çabucak tamamladı. Arkasında namaz kılanlar o zamana kadar hiç





böyle hızlı namaz kıldırıldığını görmemişlerdi.
Merak edip sebebini sordular

- Ben, dedi. Bazen uzun uzun okumak niyeti ile namaza başlıyorum. Ancak bir çocuğun ağladığını duyunca namazımı kısa kesiyorum. Çünkü çocuğunun ağladığını duyan annesinin ne kadar üzülüp huzursuz olduğunu biliyorum.

İşte Sevgili Peygamberimiz, çocukları çok seven ve onların asla üzülmesini istemeyen yüce bir insandı.





Ağacı Taşlayan Çocuk...

Bir gün de namaz kıldırmış camiden çıkıyordu. Adamın biri elinden tuttuğu bir çocukla yanına geldi.

— Ey Allah'ın Elçisi! Bu çocuk bahçemdeki hurma ağaçlarını taşıyor. Ondan şikâyetçiyim, dedi.

Çocuk, azar işiteceğinden korktuğu için titriyordu. Ama düşündüğü gibi olmadı.

Sevgili Peygamberimiz tatlı sesiyle:

- Yavrucuğum, senin adın ne, diye sordu.

— Adım Rafi ey Allah'ın Elçisi.

— Yavrucuğum, niçin başkasına ait hurma ağaçlarını taşıyorsun, diye sordu bu kez.

Rafi:



– Acıkmıştım, ey Allah’ın Elçisi. Açlığımı gidermek için taşladım, diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz, çocuğa kızmadı. Gülümseyerek:

- Yavrum, dedi. Bir daha acıkırsan başkasına ait ağaçları taşlama. Ağaçların altına düşenleri al, ye. Allah, seni doyurur.

Sonra da Rafi’in başını okşayıp:

– Allah’ım! Bu yavrunun karnını doyur, diye dua etti.

Korkusu geçen Rafi, Sevgili Peygamberimizin kendisine **“yavrucuğum”** demesine çok sevindi. Sonra da koşarak oynayan arkadaşlarının arasına katıldı.

Böylece Sevgili Peygamberimiz, o çocuğu sevindirdiği gibi tüm çocuklara da bir ders vermiş oldu.

Bizler de başkasına ait bir mala asla el uzatmamalıyız. Meyvesi için başkasına ait ağaçları da taşlamamalıyız.



Bariřtan Hořlanmayanlar...

Müslümanlar, Medine'de huzurlu günler geçiriyorlardı.

Putu tapanların bir ordu ile Medine'ye doğru yola çıktığını duyunca huzurları kaçtı. Üstelik bu sefer daha kalabalık asker, daha çok silah, daha çok deve ve atla geliyorlardı.

Bu habere en çok da Sevgili Peygamberimiz üzüldü. Çünkü O, savaşı asla sevmezdi. Hep barıştan yanaydı. Kan aksın, can alınsın istemiyordu. Üzülen bir çocuk gördüğünde mutlaka üzüntüsünü giderirdi. Ağlayan bir çocuk gördüğünde ne yapar eder onu sevindirirdi.